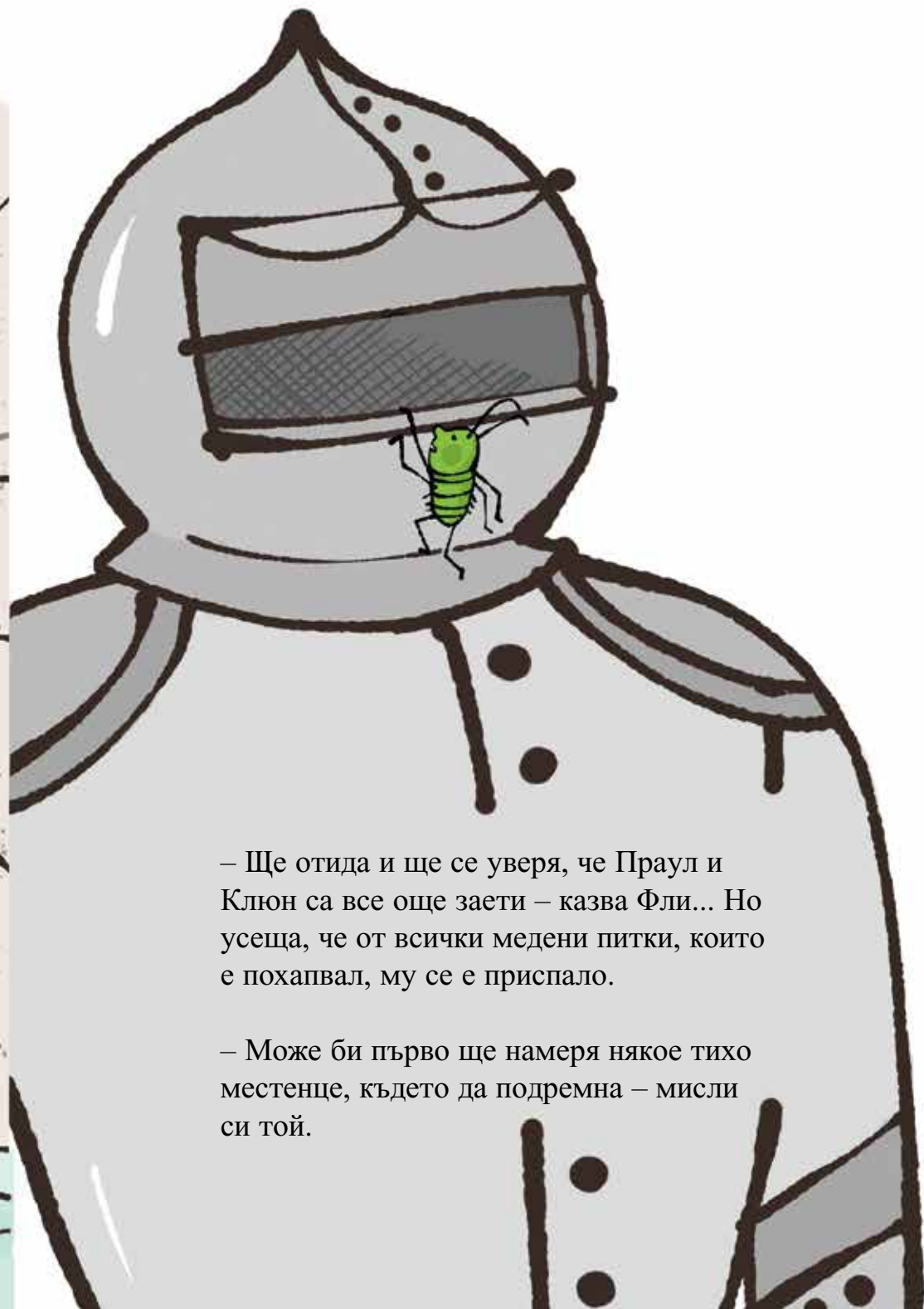

Опашката на Ди не спира да се върти, докато тя гледа към своя плакат „Страховита нощ в замъка“.

– Радваш се като куче на кренвирш! – подиграва ѝ се Фли.

– Не мога да се спра! – казва Ди. – Прекрасно е да правя нещо, за чието създаване съм помогнала. Ооо, някой идва!

– Ще отида и ще се уверя, че Праул и Клюн са все още заети – казва Фли... Но усеща, че от всички медени питки, които е похапвал, му се е приспало.

– Може би първо ще намеря някое тихо местенце, където да подремна – мисли си той.

Ди се наслаждава на посрещането на гостите си за пренощуването в замъка. Скоро на подвижния мост се появяват различни посетители:

- четири доста нервни кози, облечени като рицари;
- бойно зайче и смело пате, които се измъкват от своите майки и татковци, за да размахват дървени мечове един срещу друг – *те ще* трябва да бъдат държани под око!
- развълнувано семейство мечки;
- и една доста странна овца с огромно палто и слънчеви очила.

Ди проверява списъка с гостите – да, всички са пристигнали – и ги повежда към двора.

Изведнъж три енотчета се втурват през подвижния мост с писъци: „Чакааайте!“.

– Много съжалявам – казва Ди, докато мама Енот бърза след тях. – Не мога да ви намеря в списъка.

– Резервирахме късно – обяснява мама Енот. – Резервацията ни беше приета от някакъв господин Клюн. Може би е забравил да ни добави, все пак като че ли бързаше за нещо!

За щастие, в плановите на Ди има няколко допълнителни спални чувала и какао.

„Бъди подготвена“ е още едно нещо, на което ме научи госпожица Праул“, казва си Ди и отново се натъжава, че понякога госпожица Праул е толкова строга.

Сега е време да се увери, че всички знаят правилата:

„Стойте заедно, без размахване на мечове, моля ви, и не, не можете да затваряте татко в тъмницата дори за малко!“

Докато Ди раздава свирки с формата на вълк, с които да сигнализират, ако се изгубят, тя забелязва, че козите надничат в кладенеца на замъка.

– Внимавайте! – предупреждава ги Ди.
– Сър Леополд Вой Слопи е имал много
страшен край в този кладенец по време
на Войните в Дивата гора. Някои казват,
че все още можете да чуете неговия *вой*
нощем...

От тъмните дълбини на кладенеца се
чува тъжен стон.

О О О оууу ...

Козлетата отскачат назад, а мечетата тичат към татко си.

– Добра работа, сър Слопи! – прошепва Ди на кладенеца.

Вече всички са послушни. С изключение на енотите. Майка им си записва бележки, а малките ѝ тайно снимат видео. Те не са в списъка с гости на Ди, може би са шпиони на госпожица Праул?

„Не ми пука дали е така“, мисли Ди, „ще се насладя на тази вечер и ще се уверя, че всички останали също се забавляват. Може да не получа друга възможност!“

– Съберете се – казва Ди. – Представете си, че сме във Войната в Дивата гора, скупчени в този двор, и ужасяваща орда се движи към нас по хълма. Ще имате ли достатъчно смелост да вдигнете подвижния мост, докато вражеските барабани бият все по-близо и по-близо? Можете ли да почувствате ударите на катапултите по стените? Ще се срутят ли?

– Трепериш, страхуваш се, но все още има надежда. Има начин да браним замъка.

Последвайте ме...